

Сюзън Спан

*На Майкъл, по неизброими причини,
но най-вече, защото те обичам*

Дъщерята на нинджата

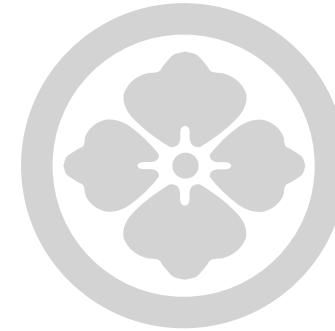
Превод Калина Бахчеванова

Загадките на самурая

The Ninja's Daughter.

Published 2016 by Seventh Street Books®, an imprint of
Prometheus Books

The Ninja's Daughter. Copyright © 2016 by Susan Spann. All
rights reserved.

Глава 1

На Сандра. Благодаря ти, че повярва и в мен, и в Хиро.

Из тихата къща отекна тропане. Хатори Хиро се изправи в мрака и отметна одеялото си. Котката му Гато падна на пода и измяучи недоволно.

Леки стъпки минаха покрай вратата на стаята на Хиро. Той разпозна походката на Ана, икономката, която готвеше и чистеше за португалския свещеник, в чийто дом живееха. Бързата ѝ реакция подсказа на Хиро, че утрото е близо. Само човек, който вече е станал и се е облякъл, би могъл да стигне до вратата толкова бързо.

– Хм. Много е рано за посетители – чу се през стените раздразненото мърморене на Ана.

Стъпките стигнаха до входната врата. Секунди по-късно Хиро чу проскърцването на вратата и въпроса на Ана:

– Какво искате?

– Казвам се Джиро – отвърна мъжки глас. – Моля ви... трябва да се видя с чуждестранния свещеник.

Хиро прекоси стаята и отвори вратата, за да чува по-добре. Неочакваните гости носеха новини, но и заплахи, а макар повечето хора да го смятаха за обикновен преводач, Хиро беше и *шиноби* – нинджа, шпионин и наемен убиец – нает да пази свещеника.

– Върнете се по изгрев – каза Ана. – Отец Матео спи.

– Умолявам ви – каза Джиро, – моля ви, пуснете ме. Не мога да чакам до изгрев.

Плъзгащата се врата до стаята на Хиро се отвори с тихо тракане.

– Всичко е наред, Ана – каза отец Матео, – пусни го да влезе.

Хиро затвори вратата, облече любимото си сиво кимоно и уви *оби* около кръста си. Провери самурайския си кок. Както и очакваше, не се подаваше нито косъм.

Облечен и готов, той влезе в основната стая.

6 | Отец Матео бе коленичил до огнището, срещу мъжа, който наричаше себе си Джиро.

Посетителят имаше дълги ръце, тесни рамене и кокалести китки. Слабите му ръце се подаваха от ръкавите като клечки от снежна пряспа. Кимоното му беше от фин плат, но бе избеляло, и изглеждаше, сякаш наскоро е спал в него. Късо подстриганата му коса стърчеше във всички посоки над тясното лице, което Хиро разпозна веднага.

Джиро беше чирак на богат търговец и лихвар, който притежаваше магазин на пазара Санджо в Киото. Хиро и отец Матео бяха срещнали младежа и господаря му, докато разследваха убийството на един пивовар преди няколко седмици.

Вървейки към огнището, Хиро се чудеше защо разследванията му се връщаха и го преследваха като гладни призраци. Той не бе дошъл в Киото, за да помага на семействата на убити непознати, и макар залавянето на убийци да му доставяше удоволствие, то привличаше прекалено много внимание.

Отец Матео се усмихна на Джиро:

– Добро утро. Ти не си ли чиракът на Башо?

– Да, господине – Джиро се поклони. – Страхувах се, че няма да ме познаете. Моля ви, имам нужда от помощта ви.

Ана стоеше до входа и гледаше намръщено младежа. Беше съвсем ясно, че според нея никой не бива да притеснява йезуитския свещеник преди изгрев и без уговорена среща.

Поне този път Хиро беше съгласен с нея. Посетителите преди изгрев никога не носеха добри новини. Той ѝ кимна едва забележимо, а тя се намръщи още повече. Ана обиколи стаята покрай стената и излезе през вратата, която водеше към кухнята.

Гато тръгна след нея с навирена опашка.

– Случило ли се е нещо? – попита отец Матео.

Младежът си пое дълбоко въздух и изтърси:

– Снощи убих едно момиче и оставих тялото край реката.

– Свещеникът не помага на убийци – каза Хиро. – Трябва да си тръгваш.

– Хиро! – отец Матео вдигна покритата си с белези дясна ръка.

Хиро настръхна от жеста, макар йезуитът да нямаше намерение да го обиди. Когато бе разсеян или изненадан, отец Матео често забравяше правилата на японския етикет.

Свещеникът се обърна към Джиро.

– С какво смяташ, че мога да ти помогна?

Джиро склони глава.

– Не искам да умра за престъпление, което не съм извършил.

– Ти току-що призна, че си убил момиче – каза Хиро. – Направи ли го или не?

– Това е проблемът – Джиро вдигна очи. – Не си спомням.

Хиро повдигна вежда.

– Или си убил момиче, или не си. Това не е нещо, което можеш да забравиш за една нощ.

Леко ухание на кипящ ориз се понесе в стаята. Ана явно бе започнала да готви, преди да дойде посетителят. Стомахът на Хиро изкъркори. Гладът винаги го правеше раздражителен, но това не го притесняваше. Един самурай изобщо не беше длъжен да изслуша молбата на човек от простолнодието, още по-малко пък преди закуска.

– Разкажи ни всичко, което си спомняш – каза отец Матео. – Искаш ли чаша чай?

– Не, благодаря ви – каза Джиро. – Не бих искал да ви се на-трапвам.

„Само да нарушиш съня ни и да ни поставиш в опасност“, помисли си Хиро.

– Кажете ни какво се е случило – каза отец Матео – и ние ще ти помогнем, ако можем.

Хиро не се опита да спори. Можеха да отпратят Джиро и след като приключеше с разказа си.

– Снощи – започна Джиро – отидох да пийна в едно заведение за саке в Понточо. Никога не бях ходил на такова място, но вечерта сутринта един клиент ми даде няколко сребърни монети, след като му занесох пратка.

След кратка пауза той добави:

– Не ги изхарчих само за саке.

Хиро мразеше кварталите на удоволствията, особено претъпкания Понточо, но не можеше да упреква момчето за влечението му към хубавите жени и евтино саке. За повечето мъже кварталите за забавления бяха неустоими.

– Значи си срещнал момиче в Понточо? – попита отец Матео. Джиро се изчерви.

– Не бих могъл да си позволя момичетата в Понточо. Изпих три бутилки и си тръгнах от заведението.

– Три? – попита Хиро. – Това е доста за младеж на твоята възраст и с твоите размери.

– Не ги изпих сам – каза Джиро. – Разделих ги с мъжа, който седеше на моята маса. Въпреки това, когато си тръгнах, бях толкова пиан, че едва ходех. Не знаех колко много саке можеш да купиш с една сребърна монета.

– Някъде в тази история има ли момиче? – попита Хиро.

Отец Матео се намръщи. Джиро склони глава.

– Съжалявам. Ще се опитам да говоря по-ясно. Когато си тръгнах от заведението, ми беше лошо, затова отидох до реката да подишам чист въздух. Пазачите на моста не ме спряха – мисля, че разбраха колко съм пиан.

– Или са разбрали, че историята ти ще отнеме цяла нощ – промърмори Хиро.

Отец Матео погледна Хиро, но Джиро изглежда не чу коментара.

– На юг от улица „Шиджо“ видях едно красиво момиче край реката – гласът на младежа омекна, унесен в спомени. – Лунната светлина блестеше върху косата ѝ и караше кожата ѝ да свети. Изглеждаше като съновидение, но щом се обърна, разпознах лицето ѝ.

Хиро потисна импулса да смачка романтичните фантазии на младежа. Изглежда младият Джиро бе прекарал твърде много време в четене на поезия и твърде малко с истински момичета.

– Познал си жената? – попита отец Матео.

– Казва се Еми – каза Джиро. – Тя живееше в една чайна в Потончо и се молеше в Чугенджи, малкото светилище на изток от реката край улица „Шиджо“. Запознахме се преди около две седмици, а след това се срещнах с нея още няколко пъти.

– Значи момичето е артистка? – попита отец Матео.

– Да – каза Джиро. – Тоест беше, но не знам къде точно работеше. Тя каза, че не иска собственикът да узнае, че сме приятели.

– Собственикът на чайна може да поиска един мъж да плати, ако прекарва време с някоя от артистките – обясни Хиро на отец Матео, – дори да се срещат извън заведението.

Отец Матео кимна и се обърна към Джиро.

– Моля, продължавай.

– Еми мразеше чайната – каза Джиро. – Собственикът не я харесвал, а останалите момичета се държали зле с нея. Тя планираше да избяга, но не можеше да си позволи да откупи договора си.

Хиро се зачуди дали момичето не е поискало пари от младежа. Артистките често изплащаха цял живот стойността на обучението, храната и стаите си. Онези, които имаха късмет, си намираха богати покровители или ставаха достатъчно известни, за да спечелят свободата си. Но за момичетата с по-малко умения и по-невзрачни лица животът в чайна можеше да бъде наистина ужасен.

– Но миналата вечер Еми каза, че е намерила начин да откупи свободата си – Джиро звучеше все едно е на ръба на сълзите. – Не пожела да ми каже как или защо, но твърдеше, че собственикът на чайната се е съгласил да я пусне да си ходи.

Отец Матео се усмихна на момчето.

– Ти си искал да се ожениш за нея, нали така?

Джиро се изчерви чак до ушите.

– Тя беше красиво момиче от чайна. Аз... не знаех дали би се съгласила да се омъжи за мен.

– Значи си я попитал, тя е отказала и си я убил.

Хиро се надяваше, че обвинението ще накара момчето да разказва по-бързо. Лицето на Джиро пребледня.

– Не... поне не си спомням такова нещо. Седнахме заедно край реката. Тя ми разказа за плановете си да се премести в Едо. Главата ми беше замаяна от сакето и си полегнах с надеждата да се почувствам по-добре. Следващото нещо, което помня, е как се събудих и я открих мъртва.